

Perisynti

Jostain syystä meitä suomalaisia pidetään sulkeutuneina ja kateellisina. Asiassa voi olla vähän perääkin. Luin jostain, että Suomi on ainoa maa missä ihminen maksaa mielellään viiskymppiä siitä, ettei naapuri saa tienattua satasta... Jenkkikollegani kysyi aikoinaan ensimmäisellä tapaamisellamme "paljonko tienaat, minä tienaan näin paljon". Ensimmäinen ajatukseni oli, että "mitä se sulle kuuluu" mutta kysymyksen lieventävä osa sai minut ajattelemaan, että tuo lienee normaalia heille. Päästiin aika pian hyvään yhteisymmärrykseen siitä, että kummankaan tienestit eivät todellakaan ole toiselta pois. Näinhän se pitäisi ajatella myös täällä kotimantereella. 1+1 on enemmän kuin 2 näin ajateltuna.

Loppusyksyllä ja erityisesti joulun jälkeen yksityismediassa (some ja kumppanit) leimahti varsin kärkevän sävyinen veneverokeskustelu. Toinen toistaan selkeämmin sanakääntein todistettiin, ettei hankkeessa ole mitään järkeä. Kateusveroksikin monessa yhteydessä leimattu hanke palautti ajatukseni tuohon keskusteluun kollegani kanssa. Jos ja kun alkupe räin lähde, kuten se on selitetty, oli erään poliitikon mielipide kalliiden veneiden saattamiseksi verolle, mentiin kyllä metsään kokonaisuuden kannalta. Suomi on veneilyn kehto tuhansine järvineen ja lahtineen. Melkeinpä kansallisaarteeksi voisi kuvata tuota yhdistelmää mies/nainen ja vene lipumassa hiljakseen rauhallista poukamaa eteenpäin kauniista ja ainutlaatuisesta luonnostamme nauttien.

Veneilyn terveysvaikutukset ovat kiistattomat. Ikänsä keikkuvan veneen kannella puuhaillut ikäihminen on varmasti paremmassa kunnossa kuin sohvapaperunana parhaat vuotensa viettänyt ikätoverinsa. Puhumattakaan siitä mielenterveydellisestä boostista, jonka veneilijä kokee irtautuessaan raskaan työviikon jälkeen arjesta luonnon pariin. Näillä asioilla on kansanterveydelliset kustannuksia alentavat vaikutukset.

Talousihmiset ovat jo monissa kommentissaan todistaneet hankkeen finassiflopin, ei siitä sen enempää. Tätä luettaessa asiat voivat jo olla oikealla tolalla.

Venenäyttely on ovella. Tulevan kauden uutuudet ja entistä mielenkiintoisemmat tarvikkeet täyttävät esitöpöydät ja me veneilijät niitä ihmettelemme. Jokaisella on varmaan ajatuksia veneen varustelun täydentämiseksi. Köysiä, mittareita ja muuta mukavaa. Onhan kartat ajan tasalla? Sekä paperilla että plotterissa? Tuo jälkimmäinen usein unohtuu tai sen päivittäminen on koettu niin hankalaksi, ettei siihen tohdita ryhtyä. Olen tavannut useita veneilijöitä, joilla plotterin kartat ovat reilusti yli 10 vuotta vanhoja... silloin pelastaa tuoreet paperikartat mutta luetaanko niitä kun plotteri on niin "kätevästi" silmien edessä. Miettimisen paikka.

Miten oman osaamisen laita? On totta, että ikänsä veneilleen luulee osaavansa ja useimmiten se on tottakin. Kurseille ei kuitenkaan haluta mennä vaikka se pieni päivitys olisi pelkästään hyväksi. Esimerkiksi sähköisten navigointivälineiden ja paperikartan yhteiskäyttö on monelle uutta. Kansainvälinen huviveneen kuljettajan lupakirjakin olisi kokeneille suhteellisen helposti järjestettävissä. SPV:n koulutusjärjestelmässä osaavien/kokeneiden ei tarvitse istua "koulun penkillä" vaan tarvittaessa sopivalla tentillä ja pätevyyden osoittamistilaisuudessa ko. asiakirjan haku voidaan käynnistää. Oman seuran koulutuspäälliköltä saa lisätietoa tästä sujuvasta tavasta.

Kiinnostaisiko purjehduskurssi Välimerellä huhtikuun lopussa? Tule venemessuille SPV:n osastolle kyselemään lisää.

Harri Sane

Kirjoittaja on turvallisuuskouluttaja, Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n hallituksen jäsen ja veneilytoimikunnan puheenjohtaja sekä Espoon Meripelastajien hallituksen varajäsen ja Espoon Veneilyturvallisuusyhdistyksen puheenjohtaja.